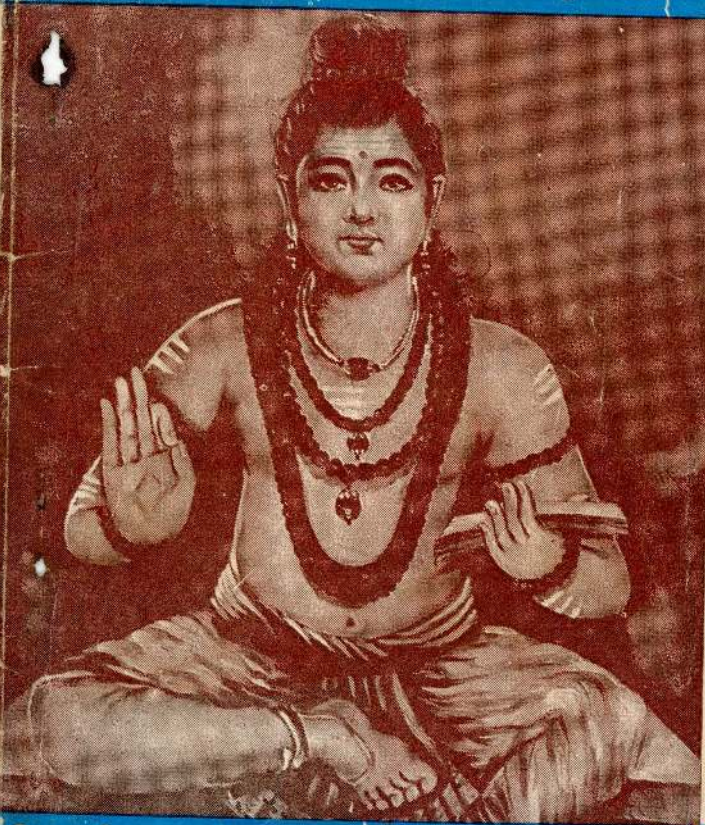

மெய்கண்டார் அருளிய

சிவஞான போதம்

பொழிப்புரை - கருத்துரை - பொருள்நிலை

மெய்கண்டார் அன்பளிப்பு

காஞ்சிபுரம் தொண்டைமண்டல ஆதினம்
மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் ஞானபீடம்
சீலமூர் ஞானப்பிரகாச தேசிக
பரமாசாரிய கவாமிகள்

16

மெய்கண்டார் அருளிய கய்வெ
சிவ ஞான போதம்

குருபுஜை மலர்

பொழிப்புரை, கருத்துரை, பொருள்நிலை
முதலியவற்றுடன் கூடியது

மெய்கண்டான் அச்சகம் லிமிட்டெட்,
கொழும்பு.

மெய்கண்டான்

அன்பளிப்பு வெளியீடு

மெய்கண்டான் நூலின் திறம்

வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யா கமநால்வர்
ஓதுந் தமிழதனி னுள்ளுறுநெய் — போதமிகு
நெய்மி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்.

சமர்ப்பணம்

அண்டத்துக்கும், உடலுக்கும், உள்ளே நின்ற உயிருக்கும் உள்ள தொடர்பினை விளக்கி, இவற்றை இயக்குவிக்கும் பரம்பொருளின் இலக்கணத்தையும் முடிந்தவரை எடுத்துரைக்கும் தத்துவமே சமயம் எனப்படுகிறது.

இந்த சமயத்தின் உண்மைகள் ஒன்றேயாயினும், அவை பல்வேறு சமய ஞானிகளால் பல்வேறு தேசங்களில், பல்வேறு காலங்களில், பல்வேறு பாங்காக வியாகரணம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுள் சைவ சித்தாந்தம் என்பது ஒன்று. சமய விளக்கங்களையும், காரண காரியத் தொடர்புகளையும் தர்க்க ரீதியாகவும், சுபக்க பரபக்க ரீதியாகவும் ஆய்ந்து தெளிவு காண்பதில் சைவ சித்தாந்தத்துக்கு இணையான பிறிதொரு திருஷ்டாந்தம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பண்டைக் காலந்தொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் நிலவிய இந்த சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை வரன்முறையாகத் தொகுத்து பன்னிரண்டே சூத்திரங்களில் அடக்கிய பெருமை மெய்கண்டா

ரைச் சார்ந்ததாகும். மெய்கண்டார் கண்ட இந் தத் தத்துவ தரிசனமே “சிவஞான போதம்” என்ற நூலாகப் பரிணமித்தது.

மெய்கண்டார், அவரைப் பின்பற்றிய அருணந்தி சிவாசாரியர், மறைஞான சம்பந்தர், உமாபதி சிவாசாரியர் ஆகிய நால்வரும், சமய குரவர்களுக்கடுத்தபடியாக வைத்துச் சைவசமயி களால், சந்தான குரவர்களெனப் போற்றப்படு கின்றனர்.

மெய்கண்டார் சிவஞான போதத்தை ஆக் குவதற்கு முன்னர் திருவுந்தியார், திருக்களிற் றுப்படியார் என்னும் இருநூல்கள் சைவ சித் தாந்த உண்மைகளைக் கூறி நின்றன. எனினும், சிவஞான போதம் தோன்றியதன் பின், இதுவே சைவ சித்தாந்தத்தைத் திரட்டித் தரும் மிகவும் பொருள் பொதிந்த நூல் என்ற பெற்றியைப் பெறலாயிற்று.

உலக ஞானத்தை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி, கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகுத்திக் குறுகத் தறித்த குறட்பாக்களாகத் தந்த தெய்வப்பல மைத் திருவள்ளுவ நாயனாரைப்போல—

பரத்தையும் பார் முதற் பூதங்கள் அனைத் தையும் பரவி நிற்கும் சிவஞானப் பெருவெள் ளத்தை யெல்லாம் ஒன்று கூட்டி, வழிகால் படுத்தி, 12 சூத்திரங்களினூடே தேக்கி

நிறைத்து, இறுக்கி யடைத்துவிட்ட மாட்சி மிகு
பேராசான் மெய்கண்டார் என்பது விம்மித்
மாகும்,

மெய்கண்ட தேவர் அத்துவித தத்துவத்
துக்கு அளித்திருக்கும் வித்தகம் நிறைந்த விளக்
கமும் வியாக்கியானமும் தர்க்க சாத்திர நிபு
ணர்களை யெல்லாம் தலை கிறுங்கச் செய்வதாக
இருக்கிறது.

அதனாலேயே, மெய்கண்டாரின் விழுமிய
அத்துவித தத்துவத்தை வியந்து பாராட்ட
விரும்பிய தாயுமானார்

மெய்கண்டார் காண்ப்

புனித மெனும் அத்துவித

மெய்கண்ட நாதன் அருள்

மேவுநாள் எந்நாளோ?

என்று பாடிப் பரவியுள்ளார்.

சிவஞான போதம் என்பதில் உள்ள
“போதம்” என்ற மெய்ப் பதத்துக்குப்
பொருள் நிறைவு மிகவுண்டு. சாதாரணமாக
அறிவு, ஞானம், உபதேசம் என்ற கருத்தினைப்
“போதம்” என்ற சொல் குறித்தபோதிலும்—
“மரக்கலம்” என்ற ஒரு விசேஷ பொருளும்
அதற்குண்டு.

பவமான மாயக் கடலைக் கடந்து சிவஞானம்
சேர்வதற்கு மரக்கலம்போல் உதவும் ஒரு தெய்

வீகத் திருப்புணை இந்நூல் என்ற பொருள் சிவ ஞான போதத்துள் வியக்தா வியக்தமாகப் பொதிந்து நிற்கிறது.

இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த இந்த நூலினை தொண்டை மண்டலாதீனம் மெய்கண்ட தேவர் சந்தானம் ஞானபீடம் பிரதம குரு சீலஜீ ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகளின் திருவடி வழிபாடு ஈழத்தின் தலைநகரமாம் கொழும்புமா நகரின் கண்ணே நடைபெறும் இந்நற் போழ்தினில், ஓர் அன்பளிப்பு நூலாக வெளியிடுவது மெய்கண்ட தேவரின் திருநாமத் தால் இலங்கும் மெய்கண்டான் ஸ்தாபனத்தாராகிய எங்களுக்கு கிடைத்தற்கரிய பெரும் பேறாகும்.

இந்த நற்பேற்றினை நமக்கு அருளிய குருமகா சந்நிதானம் அவர்களின் திருவடிகளில் தாழ்மை புடன் பணிந்து இத் தெய்வீக நூலினைத் தென்னாடுடைய சிவனும், எந்நாட்டவரின் இறைவனுமான சங்கார காரணகர்த்தாவின் நிருத்தபாதத்தில் சிரம்பொருத்தி குவித்த கரங்களுடன் கசிந்துருகிச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

நா. இரத்தினசபாபதி

மெய்கண்டான் அதிபர்

கொழும்பு.

6-5-1972.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவஞானபோதம்

காப்பு

கல்லா நிழன்மலை
வில்லா ரகுளிய
பொல்லா ரிணைமலர்
நல்லார் புனைவரே.

கயிலாசத்தில் கல்லால் நிழலின்கீழ் தக்ஷி
ணமூர்த்தமாகி எழுந்தருளியிருந்து, சனகர்.
சனற்குமாரர், அகத்தியர், புலத்தியர் ஆகிய
நால்வர்களுக்குத் தர்மார்த்த காம மோட்சமும்,
பிரம விட்டுணு வாதிகளுக்கு வேதமும் அநுக்கிர
கம்பண்ணிச் சிட்டபரிபாலனஞ் செய்தும், மகா
மேருவை வில்லாக வளைத்துத் திரிபுராதிகள்
முதலான துட்ட நிக்கிரகம்பண்ணியும், உல
கத்தை இரட்சித்தருளிய பரமசிவனுடைய புத்
திரராகிய, திருவெண்ணையநல்லூரில் எழுந்தரு

ளியுள்ள சுயம்புவாகிய பொல்லாப் பிள்ளையாரு
டைய இரண்டு சீபாத கமலங்களையும் சிவஞானத்
தைப் பொருந்தின ஞாதாக்கள் கிரசின்மேலே
சூடிக்கொள்வர். யாமும் அது செய்வோம் என்
பது கருத்து.

பொருள் நிலை :

இறைவன் ஆவான் இயற்கை முற்றுணர்
வினன்; உணர்வன உயிர்கள். பல நூல்களை
யும் ஒருவன் தானே முயன்று கற்பதனால்
குழப்ப உணர்வே மிகும். அக்குழப்பம் நீங்
கித் தெளிவுணர்வு பெறுவதற்குக் கல்லால்
நிழலில் எழுந்தருளியிருந்து மெய்யுணர்வு
நல்கும் சிவபெருமான் திருவருள் வேண்டும்.
விநாயகமூர்த்தியை வழிபடுவார்க்கு இடை
யூறு நீங்கி அத்திருவருள் எளிதிற் கைகூடும்.

அவையடக்கம்

தம்மை யுணர்ந்து தமையுடைய தன்னுணர்வார்
எம்மை யுடைமை யெமையிகழார் - தம்மை
உணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற்
புணராமை கேளாம் புறன்.

தற்றெரிசனமாகிய தம்மை அறிந்து, தம்மை
அடிமையாக உடைய பரமசிவனையும் தரிசித்
தறிந்த மகாத்மாக்கள் எம்மையும் சிவனுக்கு
அடிமை என்று அறிந்து, எம்மையும் எம்மால்
சொல்லப்பட்ட இந்த நூலையும் இகழ்தல் செய்
யார்கள்.

தம்மை அறியாத பேர்கள் தலைவனாகிய சிவ
னையும் அறியார்கள். அவர் உடனே கூடிக்கலந்து
யாதும் உணராமையினாலே, அவர்கள் புறங்
கூறும் அறியாமையினை யாம் கேட்கக்கடவோம்
அல்லம்.

பொருள் நிலை:

முதற்பொருளாகிய சிவத்தைத் தலைப்
பட்டு உணரும் உணர்வே மெய்யுணர்வு
ஆகும். அவ்வுணர்வு முதல்வனுக்கு மீளா
அடிமையாகிய தம் (உயிரின்) இயல்பை முன்
னர்த் தெளிய உணர்ந்தார்க்கே வரக்கூடியது.
தம் இயல்பை உணருமுகத்தால் யான் எனது

என்னும் செருக்கு அற்று, முதல்வனைச் சார்ந்து உணர்வோர், அவனோடு ஒன்றிநிற்றலின், சிவமே ஆவர். அத்தகையோர் எம்மாற் செய்யப்படும் இந்நூலின் செம்மையை உணர்வர். ஆகலின், அவர் எம்மை இகழ்தல் செய்யார்.

இனி, தம்பியல்பையே உணராதவர்தலைவன் இயல்பை உணரமாட்டார்தாமே. அன்றோர் உண்மையின் ஒவ்வொரு கூற்றை ஒருபுடை அறிந்து வைத்துத் தம்முள் முரண்பட்டுக் கலாம் விளைப்பர். அவர் தம் விரிவில்லாத அறிவினால் எம்மையோ எம் நூலையோ இகழ்ந்து கூறின், அவ்விகழச்சியைப் பொருட்படுத்தோம்.

உண்மையநுபவம் பெற்றோர் வாய்மொழிகளே நிறைமொழிகளாய்ப் பிரமாணியம் ஆகும் என்றபடி.

:கீழ் நூற்பு

நூல்

பொது அதிகாரம்

பிரமாண இயல்

முதற்கூத்திரம்

அவனவள் அதுவெனும் அவைமு வினைமயின்
தோற்றிய திதியே ஒடுங்கிமலத் துளதாம்
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்

பொழிப்புரை: அவன் என்றும் அவள்
என்றும் அது என்றும் உயர்திணை அஃறி
ணையாகிய பிரபஞ்சத்தில் உள்ள எல்
லாம், சிருட்டிப்பட்டும் திதிப்பட்டும் சங்
காரப்பட்டும் வருகிற ஏதுவினாலே, தோற்று
விக்கப்பட்டு நின்று ஒடுங்கி மலத்தினால் திரும்
பவும் சிருட்டிப்பட்டும். இவ்வுலகத்திற்குக்
கர்த்தா யார் என்னில், அந்தத்திலே சங்காரத்
தொழிலைச் செய்கிற கர்த்தாவே முத்தொழிலை
யுமுடைய முதல்வர் என்றவாறு.

கருத்துரை: இந்தச் சூத்திரம் சங்கார
காரணனாயுள்ள கர்த்தாவே இவ்வுலகத்துக்கு
முதல்வர் என்று சொல்லுதலைக்கருதிற்று.

பொருள் நிலை

உலகம் அறிவால் சுட்டியறியப்படுவது. அறிவினால் அறிந்தயாவும் அசத்தே (தோன்றி நின்று மறைவதே) ஆகும். ஆதலால், இவ்வுலகம் முற்றும் ஒருகாலத்தில் தோன்றி, இப்போது இருப்பதாய்ப் புலனாகி, பின் ஒரு காலத்தில் தன் காரணநிலையில் மறைந்து போகக் கூடியது. இங்ஙனம் மாற்றமடையும் உலகை நியமித்து ஒழுங்குபட நடத்துதற்கு இயற்கை முற்றுணர்வுடைய முதல்வன் ஒருவன் இருத்தல்வேண்டும். அவன் சுட்டி அறியப்படாதவனாய், எவ்வகையான மாறுதலும் உருத செம்பொருளாய், எல்லா உலகையும் ஒருங்கே தோற்றி நிறுத்தி, ஒருங்கே ஒடுக்க வல்லவனாய் இருத்தல் வேண்டும். உயிர்களுக்கு அறியாமையை விளைத்து நிற்கும் மூலமலத்தின் வலி குறைதற் பொருட்டு உலகப்படைப்பையும், அவற்றின் இளைப்பாறுதல் போன்ற கன்மமல பரிபாகத்தின்பொருட்டு அதன் ஒடுக்கத்தையும், காலவட்டத்துட்படுத்தி, அவன் செய்கின்றான். முதல்வன் தன் செயல்களைக் கரணங்களை அவாவாது தன்சத்தி சங்கற்பத்தால் செய்தலின், அவன் எத்தகைய மாறுதலும் அடைவதில்லை. முதல்வன் எல்லார் செயலையும் தன்முதன்மைக்கண் அடங்கக்கொள்ளும் ஒருவனேயாய், எல்லாவற்றிற்கும் முடிநிலைச்சார்பாக உள்ள வினைமுதலாய் உள்ளவன் எனக் கருதுதல் வேண்டும்.

இரண்டாஞ்சுத்திரம்

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய ஆணையின்
நீக்கம் இன்றி நிற்கும் அன்றே

பொழிப்புரை : க ர் த் தா, முன்சொன்ன
ஆன்மாக்கள் பலவும் தானாகி, இரண்
டற அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்று, தம்
முடைய ஆஞ்ஞாசத்தியாகிய திரோதான
சத்தியினாலே இருவினைப்பயனாகிய இன்பத்
துன்பங்களைக்கூட்டி முடிப்பர் ; வினை புசித்துத்
தொலையும் நிமித்தம், ஆன்மாக்கள், வினைக்
கீடாகப் பிறந்து இறந்து, பூமி சுவர்க்க நரக
இடங்களிலே போக்கு வரவு செய்து அநுப
விக்கும். இப்படிப் போக்குவரவு செய்யும்
ஆன்மாக்களிடத்திலும் சகலப் பிரபஞ்சத்
திடத்திலும் நீங்காமல், ஒன்றிலும் ஒட்டியும்
ஒட்டாமல், கர்த்தாவும் நின்மலராய் நிற்பர்.

சிவஞானமுனிவர் உரைப்படி முன்னோர்
உரை கொண்டிலர், அவையே, தானே,
அவையே தானே, என்று இவ்வுரையிலில்லை.

கருத்துரை : இந்தச் சூத்திரம் ஆன்மாக்கள்
திரும்பத் திரும்பச் சிருட்டிப்பட்டுவரும்
முறைமையைச் சொல்லக் கருதிற்று.

பொருள் நிலை

முதல்வன் இவ்வுலகைத் தொழிற்படுத்தும் போது, இரும்புத்துண்டைத் தன் ஈர்ப்பு ஆற்றற் சூழலில் அகப்படக்கொண்டு இயக்கும் காந்தக்கல்லைப்போல, உயிர்களைத் தன் அருள் வெளிக்குள் அகப்படுத்தித் தொழிற்படுத்துகின்றான். இந்நிலையில், அவன் உயிர்களிற் கலந்து ஒன்றாய், பொருட்டன்மையால் தான் உயிர்களுக்கு வேருன பொருளேயாய், அவற்றை உள்நின்று செலுத்துந்தன்மையால் அவற்றோடு உடனாய் நிற்கின்றான். இங்ஙனம் முதல்வனால் ஒன்றி உடனாகிச் செலுத்தப்பெறும் உயிர்கள், தமக்குத் தோன்றாத் துணையாயுள்ள முதல்வன் செயலை அறியாது, தாமே எல்லாஞ் செய்வதாக உணர்ந்து முயலுதலினால், அம்முயற்சியே அவற்றின் எதிர்காலத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் வினையாக அவற்றைப்பற்றும். இங்ஙனம் அறியாமை காரணமாக வரும் இருவினை (இருள்சேர் இருவினை)க்கு ஏற்றபடி இறந்தும் பிறந்தும் வரும்படி, அவற்றை முதல்வன் தான் செய்யும் ஐந்தொழிலில் அகப்படுத்தி நடத்துவன். இஃது உயிர்களின் பிறப்பு நிலையில் உள்ளது. இங்ஙனம் தனக்கு வேருன உயிர்களைப் பற்றிநின்று நடத்துதல்பற்றி, முதல்வன், தானும் தன் சத்தியும் எனத் தன்னுள் இரு வேறுவகைப்பட நின்று உலகை நடத்துவன் என்பது கருதியுணர்தற்கு உரியது.

குறிப்பு: ஞாயிறு தன்னைச் சுற்றிவரும் கோள்களைத் தன் ஈர்ப்பு ஆற்றற் சூழலிலும் பேரொளியிலும் அடங்கக்கொண்டு, அவற்றைத் தொழிற்படுத்துதல் போல, இறைவன் உலகுயிர்களைத் தன் அருளாற்றலில் அகப்படுத்தி ஐந்தொழிற்படுத்துவன் எனக்கொள்க.

ஞாயிறுபோல முதல்வன் உளன்; ஞாயிற்றின் ஒளியை அல்லது ஈர்ப்பு ஆற்றலைப்போல அவன்றன் அருளாற்றல் அல்லது சத்தி உள்ளது. இதனால்தான் முதற்பொருளை அம்மையப்பராகக் கருதுகின்றனர் மெய்யுணர்ந்தோர்.

முதல்வனுக்கு உலகு உயிர்களோடு உள்ள சம்பந்தம் அத்துவிதம் (இருமையின் ஒருமை) எனப்படும். முதல்வனுக்கும் அவன்றன் சத்தியாகிய அருளாற்றலுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் தாதான்மியம் (ஒருமையின் இருமை) எனப்படும்.

முன் இரண்டு சூத்திரங்கள், இவ்வாறு இறைவன் உண்மையினையும் இயல்பினையும் காணப்படும் உலகைக் காட்டி உய்த்துணர வைக்கின்றன. இஃது அண்டத்தின் வைத்து உணர்த்துவது. இனி, அடுத்துவரும் சூத்திரங்கள் உயிரின் இயல்பை நம் உடம்பில் நிகழ்ந்துவரும் உணர்வு நிகழ்ச்சிகளை நோக்கி உணரவைத்து (பிண்டத்தில் வைத்து) விளக்குகின்றன.

மூன்றஞ்சுத்திரம்

உளதில தென்றலின் எனதுடல் என்றலின்
ஐம்புலன் ஒடுக்கம் அறிதலின் கண்படில்
உண்டிவினை இன்மையின் உணர்த்த உணர்தலின்
மாயா இயந்திர தனுவினுள் ஆன்மா

பொழிப்புரை: ஆன்மா உளது என்பதை
இந்தச் சூத்திரச் சூரணி ஏழிடத்திலும் ஒட்டி,
இலதென்றலின் ஆன்மா உளது, எனதுடல்
என்றலின் ஆன்மா உளது, ஐம்புலன் அறி
தலின் ஆன்மா உளது, ஒடுக்கம் அறிதலின்
ஆன்மா உளது, உணர்த்த உணர்தலின்
ஆன்மா உளது மாயா இயந்திரதனுவினுள்
ஆன்மா உளது என்று உரைத்துக்கொள்க.

கருத்துரை: இச்சூத்திரம் தத்துவங்களுக்
குப் புறம்பாய் ஆன்மா உண்டு என்று விளக்
குந்தன்மையை அனுமானப் பிரமாணத்
தினாலே அறிவிப்பதைக் கருதிற்று.

பொருள் நிலை:

உடம்புதோறும் காணப்படும் ஒழுங்குபட்ட
அறிவு செயல்களுக்கு மூலமாய், யான் என்னும்
உணர்வு வடிவில் விளங்குவதே உயிர் அல்லது

ஆன்மா எனப்படும். அதனை யாதோ என ஆராய்ந்த பலர் பலவகைப்படக் கூறியுள்ளனர்.

(1) அஃது இன்னது என அறிய வாராமை யின். அதனைச் சூனியம் என்றனர் புத்தர் (2) உடம்பையே யான் என வழங்கி வருதலின், உடம்பே ஆன்மா என்றனர் உலக வாதிகளுள் ஒருசாரார்; (3) அவருள் மற்றொரு சாரார் ஐம் பொறிகளே அறியக்காண்டலின், அப்பொறிகளே ஆன்மா என்றனர்; (4) உயிர்ப்பு இல்லையாயின் உயிரில்லை எனக் கோடலின், உயிர்ப்பாகிய பிராணவாயுவே ஆன்மா என்றனர் ஒரு சாரார்; (5) நாம் கண்டவற்றையும் கேட்டவற்றையும் மனத்துக் கொண்டு, சிந்தித்து, நிச்சயித்து, இன்பத்துன்பவேதனைப்படுதலின், இவை அகத்தேநிகழ்வன ஆகலின், இவ்வாறு சிந்தித்தல், துணிதல் வேதனைப்படல் என்றும் தொழிற்பாடுள்ள உள்ளத்தின் கூறுபாடுகளாகிய அந்தக்கரணங்களே (மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என்னும் அகக்கருவிகள்) ஆன்மா என்றனர். வேறொரு சாரார்? (6) கனவின்கண் நுண்உடல் கொண்டு நனவிற்போலக் கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றறிந்து வருதலின், அதற்குக் காரணமாகவுள்ள நுண்உடம்பே ஆன்மா என்றனர் மற்றொரு சாரார்? (7) “பிரஞ்ஞானம் பிரம்ம” என உபநிடதம் கூறலின், சச்சிதானந்த மயமாயுள்ள பிரம்மமே ஆன்மா

என்றனர் சங்கரர் முதலாயினார். (8) உடலின் கூறுகள் உளத்தின் கூறுகள் அனைத்தும் ஒருங்குகூடி ஒழுங்குபட இயங்கும்போதே நமக்கு உணர்வு உண்டாகின்றது. அல்லாதபோது உணர்வு இல்லை ஆகலின், அகப்புறக் கருவிகள் அனைத்தின் கூட்டமே ஆன்மா, இவற்றுக்கு வேறாக ஆன்மா என ஒன்றில்லை என்றனர் புத்தரில் ஒரு சாரார்.

இந்த எண்மர் மதங்களில் எழுவர் மதம் மூன்றாஞ் சூத்திரத்தால் மறுக்கப்பட்டு ஆன்மாவின் உண்மை தெரிவிக்கப்படுகின்றது. அந்தக்கரணங்களே ஆன்மா என்பார் மதம் நான்காஞ்சூத்திரத்தால் மறுக்கப்படுகிறது.

1. ஆன்மா சூனியம் அன்று : பலவகையால் எது ஆன்மா என ஆராய்ந்து, முடிவில் சூனியமே ஆன்மா எனத் துணியும்போது, அவ்வாறு துணியும் அறிவு உள்ளது அல்லவா? அவ்வறிவே ஆன்மா என உணரத்தக்கது.

2. பரு உடல் ஆன்மா அல்ல : என் ஊர், என் வீடு, என் மனைவி என, ஊர், வீடு, மனைவி முதலிய உடைமைகளை நமக்கு வேறாக உணர்கிறோம் அல்லவா? அதுபோல, என் கை, என் தலை, என் உடம்பு என இந்த உடம்பு நமக்கு வேறாக உணரப்படுகின்றது ஆதலால், யான் என்னும் உணர்வுவடிவில் விளங்கும் ஆன்மா இவ்வுடம்புக்கு வேறாக உள்ளது.

3 ஐம்பொறிகள் ஆன்மா அல்ல : கண் காணும் ஆனால் கேளாது. செவி கேட்கும்; ஆனால் காணாது. இங்ஙனம் ஐம்பொறிகளுள் ஒன்று அறிந்ததை மற்றொன்று அறிவதில்லை. ஆயின், ஒரு பழத்தைக்கண்டு, வாங்கி, மோந்து சுவைத்து நுகரும்போது, கண்ட யானே வாங்கினேன், பின் அதனை மோந்தேன், பின் சுவைத்து உண்டேன்—எனச் சுவை, ஒளி ஊறு, ஒசை, நாற்றம் ஆகிய ஐம்புலன் உணர்வும் ஒரே அறிவின்கண் இணைந்து தொடர்புபட நிகழ்தலின், இவ்வாறு அறிவதாகிய ஆன்மா ஐம்பொறிகளுக்கும் வேறுதல் வேண்டும்.

4 கனவுடலாகிய நுண் உடம்பு ஆன்மா அன்று: கனவின்கண் கண்டவற்றை நனவின் கண் தெளிய உணர மாட்டாது மயங்கி அரைகுறையாகவும் வேறுபடவும் உணர்கின்றோம். கனவுடம்பே ஆன்மா ஆயின், நனவின்கண் இம் மருட்கை உளதாகாது. நனவில் பருவுடம்பிற் பட்டும் கனவில் நுண்ணுடம்பிற் பட்டும் உணர்தல்பற்றி உடம்பு வேறுபாடு-கரண வேறுபாடு-இருத்தலால்தான் ஈரிடத்தும் அறிவு வேறுபட நிகழ்கின்றது. ஆகலின், கனவில் நுண்ணுடம்பைப் பற்றுவதாகவும் நனவில் அதை விட்டுப் பருவுடம்பைப் பற்றுவதாகவும் உள்ள அறிவு (ஆன்மா) அவை இரண்டிற்கும் வேறே யாம்.

5. பிராணவாயு ஆன்மா அன்று : நனவு, கனவு, உறக்கம் மூன்றிலும் பிராணவாயு ஒரு படித்தாக இயங்குதலைக் காண்கிறோம். நனவில் பருவுடம்பு தொழிற்படுகிறது; இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சிக்குக் காரணமாக அது நிகழ்கின்றது; ஆனால் உறக்கத்தில் பருவுடம்பின் கண் தொழிற்பாடும் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியும் நிகழவில்லை. பிராணவாயுவே ஆன்மாவாயின், நனவு, கனவு, உறக்கம் மூன்றினும் இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியும் தொழிற்பாடும் பருவுடம்பில் ஒரேமாதிரி நிகழவேண்டும். அவ்வாறு நிகழாமையின், பருவுடம்பு, கனவுடம்பு, மனம் புத்தி அகங்காரம் என்னும் அகக்கருவிகள் — என்பவற்றுடன் கூடியும் பிரிந்தும் அவத்தைப்படும் ஆன்மா பிராணவாயுவுக்கு வேறேயாம்.

6. பிரமம் ஆன்மா அன்று : முதற்பொருளாகிய பரப்பிரமம் இயற்கை முற்றுணர்வுடையது; எக்காலத்தும் எல்லாப் பொருள்களையும் ஒரு படித்தாக அறிந்து நிற்பது; ஆயின், உடம்புதோறும் யான் என நிகழும் உணர்வு உணர்த்த உணரும் செயற்கைச் சிற்றறிவாக உள்ளது. இஃது உடம்பில் உள்ள கருவிகளால் அறிவு விளங்கப் பெறுவது; நனவு நிலையினும், நூல், ஆசிரியன், உடன்பயில்வோர், உலக அநுபவம் — என்னும் உதவிகளால் படிமுறையில் ஐயமும் மருட்கையும் நீங்கி அறிவு வளரப்பெறுவது. ஆத

லால், பரப்பிரமத்திற்கு வேராக அதன் உதவியைப்பெறுவது ஆன்மா என்பதே உண்மை நூல்களின் துணிபு.

7. உடம்பு முதலாகவுள்ள கருவிகளின் கூட்டமே ஆன்மா என்றலும் பொருந்துவதன்று : அக்கருவிகளெல்லாம் கலைமுதலாக நிலம்வரை முப்பத்தொரு பெயர்பெறும்; அவற்றைத் தொகுத்துக் காணும்போதும் பருஷடம்பு, நுண்ணுடம்பு, பரவுடம்பு எனப்பெயர்பெறுவதன்றி ஆன்மா எனப் பெயர் பெறுவதில்லை. ஆதலின், “இது” எனச் சுட்டப்படும் பொருள்கள் அனைத்திற்கும் வேராய், அவ்வாறு பிறபொருள்களைச் சுட்டி உணர்ந்து அவற்றில் அழுந்தியும், ‘இது நான் அன்று’ என அவற்றின் நீங்கியும் அவத்தைப்பட்டுவரும் உணர்வே ஆன்மா. அது கண்ணுக்குக் கண்ணாடிபோல நின்று உதவும் மாயா காரியமாகிய பொருள்களுள் ஒன்றும் அன்று; முதல்வன் மாயையைக் கடந்து நிற்பவன் ஆதலின், முதல்வன் ஆதலும் இன்று; மாயா காரியத்திற்கும் முதல்வனுக்கும் வேராய், அவ்விரண்டாலும் பயன்கொள்ளும் மூன்றுவது பொருளாம்.

குறிப்பு: ஊன்றி நோக்கின், நியாயம், வைசேடிகம், சாங்கியம், யோகம், மீமாஞ்சை, வேதாந்தம் என்னும் ஆறு தரிசனங்களிலும், உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம் என்னும் புறச் சமயங்களிலும் கூறப்படும் பதார்த்தநியமனம் எல்லாம் இதுகாறும் சுருக்கமாக விளக்கப்பட்ட மூன்று சூத்திரப் பொருள்நிலையில் அடங்கி மறுப்புண்டு போதல் விளங்கும்.

நான்காஞ்சுத்திரம்

அந்தக் கரணம் அவற்றினொன் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணராத்
அமைச்சர சேய்ப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே

பொழிப்புரை: முன்பு நாம் உண்டென்று
சொன்ன ஆன்மா நீ சொன்ன அந்தக்கரணங்
களில் ஒன்றன்று. அந்தக்கரணங்களோ
ஆன்மாவைச் சந்தித்த கருவியாய் இருக்கும்.
அவற்றை வேண்டுவது ஏன் என்னில், ஆன்மா
சகசமலத்தில் அறிவு மறை பட்டு நின்றலால்
அதற்கு உணர்த்தும் பொருட்டு, ராஜாவுக்கு
மந்திரிகள் வேண்டுவதுபோல உண்டாயின.
அந்தக்கரணத்தினால் அறிந்து புசித்துவரும்
ஆன்மா கேவல சகல சுத்தம் என்னும் மூன்று*
அவத்தைப்பட்டு வரும்.

கருத்துரை: இந்தச் சூத்திரமும் மூன்றாஞ்
சூத்திரத்தில் சொன்ன ஆன்மப்பிரகாசத்
தையே உணர்த்துதலைக் கருதிற்று.

* சாக்கிரம் முதலிய ஐந்து அவத்தையும் கேவலம் சகலம்
சுத்த பென்னும் மூன்று அவத்தையுள் பெத்தம் முத்தி இரண்
டினுள்ளனும் நிகழ்வதால் மூன்று என்றும் ஐந்து என்றும்
சொல்லினும் பொருள் வேறுபடாது.

பொருள் நிலை :

உயிர்க்கு நனவு, கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்னும் ஐந்து உணர்வு நிலைகள் அன்றாடம் முறையே ஏறுவரிசையிலும், பின் இறங்கு வரிசையிலும் நிகழக்காண்கிறோம். ஏறுவரிசையிலும் பொருள் உணர்வு (Objective consciousness) மேன்மேலும் விளக்கமுற்று வருதலும், இறங்கு வரிசையில் அவ்வுணர்வு மங்கி அறியாமை மேம்பட்டு நிகழ்தலும் நம் அநுபவமாக உள்ளன. ஆதலினால், உயிர்க்கு அறியாமையை விளைப்பதாக இயற்கை மலம் ஒன்று உண்டென்பது உணரப்படும். மனம், புத்தி, ஆங்காரம், சித்தம் என்னும் அகக் கரணங்கள் அவ்வறியாமையை விலக்கி, உலகப் பொருள்களை உணர்ந்து தக்கபடி எதிர் இசைவுபுரிய (Respond) உதவுகின்றன என்பதும் உணரப்படும்.

“யான் இதனை அறிகிறேன்” என நிகழும் உணர்வில், யான் என நிகழ்வது தன் நோக்கு உணர்வு (தற்பிரகாசம், Self consciousness); இதனை அறிகிறேன் எனப் புறப்பொருளைநோக்கும் உணர்வு பொருள் உணர்வு (பரப்பிரகாசம், Objective awareness); ஆன்மா பொருள் உணர்வோடு தன் நோக்கு உணர்வும் உள்ளது.

அதற்கு உதவியாக உள்ள 'அந்தக் கரணங்கள், ஐம்பொறிகள் முதலியவை ஆன்மா உடனாகி நிற்கும்போது பொருள்நோக்கு உடையவையாய்த் தோன்றும்; ஆயினும், தன்னோக்கு உடையவை ஆகா. இவ்வேறுபாட்டை உள்நோக்குத் தற்சோதனையால் (Introspection) உணர்ந்து, அந்தக்கரணங்களைத் தனக்குவேறு என்று அறிக என்றார் மெய்கண்டதேவர்; அவை தாம் பிரகாசமாய் நின்றே அப்பிரகாசமாய் நின்றலான் என்னும் ஏது, அந்தக்கரணங்கள் பரப்பிரகாசமாகிய பொருள்நோக்கு உடையவையாயிருந்தே தற்பிரகாசம் (தன்நோக்கு உணர்வு) இல்லாதவை ஆதலால் எனப் பொருள்படும். இது சிவஞான சுவாமிகள் கொடுக்கும் விளக்கம்.

இங்குக் காட்டிய அநுபவம் பற்றி மேலும் தற்சோதனை (Introspection) உள்நோக்கு நெறியில் நின்று நோக்கின், உயிர்க்கு மூன்று அடிப்படை உணர்வு நிலைகள் உள்ளன என்பதுவிளங்கும். அவை கேவலம், சகலம், சுத்தம் எனப்படும். கேவலம் அறியாமையில் அழுந்தும் நிலை; இது நூல்களில் இரவு எனப்படும். சகலம் உலகப் பொருள்களின் தன்மையில் அழுந்தும் நிலை; இது பகல் எனப்படும். சுத்தம் முதல்வன் திருவருளின் அழுந்தும் நிலை; இதுவே நூல்களில் இராப்பகலற்ற இடம் எனப்படும். கேவலத்திலிருந்து சகலத்தைத் தலைப்படும் நெறி

19

ஐந்தாஞ்சுத்திரம்

விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண்மூக்கு
அளந்தறிந் தறியா ஆங்கவை போலத்
தாம்தம் உணர்வின் தமிழருள்
காந்தம் கண்ட பசாசத் தவைவே

பொழிப்பும்-கருத்தும்: நீ உடற்படுபிரமம் என்று சொன்ன ஆன்மாவினாலே சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் அந்த ஆன்மாவடனே ஒற்றுமையாய்க் கூடிநின்று சத்தாதி விடயங்களை அறியச்செய்தேயும், அந்த இந்திரியங்கள் தம்மையும் அறியாமல் தம்முடனே ஒன்றாய்க் கூடி நிற்கும் ஆன்மாவையும் அறியாமல் நிற்பதுபோல, நீ உடற்படு பிரமம் என்ற ஆன்மாவும், கர்த்தா ஒற்றுமையாய் உயிர்க்குயிராய்க் கூடி நின்று கன்மங்களையறிந்து கூட்டிமுடித்து அறிவுக்கு அறிவாய் அறிவித்து நிற்க, அந்த உபகாரத்தினாலே காந்தத்தின் சந்நிதானத்தில் இரும்பு சீவிப்பது போலச் செயற்பட்டு நிற்கச்செய்தேயும், அந்த உபகாரத்தையும் மறந்து தன்னையும் தனைவனையும் அறியாமல் நிற்கும்.

பொருள் நிலை :

மெய்வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளும் தத்தமக்குரிய ஊறு, சுவை, உரு, நாற்றம், ஓசை என்பவற்றை அறியும்

போது மேலே சொல்லிய உயிரால் செலுத்தப் பட்டே அறியும்; ஆயினும் அவை புறநோக்கு ஒன்றே உடையவை ஆதலால், தம்மையும் அறிவதில்லை, தம்மைச் செலுத்தி நிற்கும் உயிரையும் அறிவதில்லை. இவற்றைப் போன்ற இயல்புதான் உயிர்களாகிய நமக்கு உள்ளது. உயிர் ஒரு பொருளை அறியும்போதும் ஒரு செயலைச் செய்யும்போதும், முதல்வனால் அறிவிக்கப் பெற்றும், செலுத்தப்பெற்றுந்தான், அறிகிறது; செய்கிறது. ஆயினும், அது பொருள் நோக்கு (Objective consciousness) உடையதாகவே இருத்தலின், தன்னையும் அறிவதில்லை; தன் உணர்வின் முதலாக இருந்துதொழிற்படுத்தும் முதல்வனையும் அறிவதில்லை. காந்தம், தான் அசைவின்றி இருந்தே, இரும்பைத் தன் ஆற்றலால் இயக்குமாறு போல, இறைவன் உயிர்களைத் தொழிற்படுத்துகின்றான். ஆதலின் அவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் உபகரிப்பவனாக இருந்தும் தான் சிறிதும் விகாரப்படுவதில்லை.

இஃது உயிர்க்கு அறிவு செயல்கள் மாயையின் சார்பால் விளங்குவன எனினும், அவ்விளக்கம் முதல்வனது உபகாரம் இன்றி உளதாகாது என உணர்த்திற்று.

முதல்வனது உண்மையை அவன் நம் உணர்வுக்கு முதல்எனக்கண்டு உணரவேண்டும் என நியமித்ததூஉம் ஆயிற்று.

அத்துவிதம் என்பதன் மெய்ப்பொருளை இரண்டாஞ் சூத்திரத்தில் தோற்றுவாய் செய்த ஆசிரியர், இச் சூத்திரத்தில் மேலும் விளக்கி,பதினொன்றஞ்சூத்திரத்தில் அதன் முழு இயல்பையும் பயனையும் கூறி முடிக்கின்றார். பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தில், திருவேடம் ஆலயம் என்பவற்றைச் சிவனெனக் கண்டு தொழுவதற்கும் அத்துவித உணர்வே துணையாதலைத் தெரிவிக்கின்றார்.

இவற்றை நோக்கி உணர்ந்த தாயுமான அடிகள்

“பொய்கண்டார் காணப் புனிதமெனும் அத்துவித மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநாள் எந்நாளோ!” என்றமை நோக்கி உணரத்தக்கது.

ஆளுஞ்சுத்திரம்

உணருரு அசத்தெனின் உணராது இன்மையின்
இருதிறன் அல்லது சிவசத் தாமென
இரண்டு வகையின் இசைக்குமன் உலகே

பொழிப்பும்-கருத்தும்: உன் அறிவினால்
சுட்டி அறியப்பட்ட எல்லாம் அசத்தாய் அறி
பொருளாய் அழிந்துபோம்; உன்னால் அறியப்
படாதது முயற்கோடு ஆகாயப்பூப்போல என்
றும் இல்லாத பொய்ப்பொருளாம். அந்த
இரண்டு வகையும் அல்லாமல் இருப்பது சிவ
சத்தாகிய மெய்ப்பொருள் என்று சத்தாகிய
சிவத்தையும் அசத்தாகிய பாசத்தையும் வரை
செய்து உணர்த்தினார்.

பொருள் நிலை:

முதல்வன் நம் அறிவால் அறியப்படுபவனா?
அல்லனா? அறியப்படுபவன் என்றால், அறியப்
படும் பொருள்களெல்லாம் அறிவில் பொருள்
களாகவும் அழிவனவாகவும் இருத்தலின்,
முதல்வனும் அறிவில் பொருளாய், அழியும்
பொருளாய் முடிவான். எவற்றினும் அறியப்
படாதவனே ஆவன் எனின், நம் உணர்வில்
தட்டாத பொருளால் நமக்கு எப்பயனும் உள

தாகாது; ஆதலினால், அவனை இல்பொருள் என்றே கொள்ளல் நேரும். இங்ஙனமாகலின் அவன் நம் சுட்டறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவன் எனவும், பாசங்களினீங்கி, சுட்டாது ஒற்றித்து நின்று உணரும் அநுபவ உணர்வுக்கு விடயமாகுவன் எனவும் கொள்ளுதலே பொருத்தம் ஆகும். இதனால் அவன் சித்தாகவும் செம்பொருளாகவும் உளன் என்பதையும் உணரலாம். ஆக முதல்வனைச் சிவசத்து எனக் கூறலாம். சிவம் - சித்து; சிவசத்து - சித்துச் சத்து; அறிவு வடிவாய் உள்ள செம்பொருள்.

இச்சூத்திரம் மேலே ‘அளந்தறிந் தறியா’ என்றமை பற்றிவரும் ஐயம் நீக்கித் தெளிவிக்கின்றது.

உயிர் அறியாமையில் அழுந்தி நிற்கும் கேவல நிலையினும், மாயையின் காரியங்களால் அவ்வறியாமை ஓரளவு நீங்கிப் பொருளறிவு பெற்று நிற்கும் சகல நிலையிலும் முதல்வனை அறியாது எனினும், இருளும் மருளும் நீங்கி முதல்வன் திருவருளைத் தலைப்பட்டு நின்றுணரும் மாசறு காட்சியில் (சுத்தநிலையில்) அம் முதல்வனை அறிவின்பச் செம்பொருளாய்ச் சார்ந்து உணர்ந்து இன்புறும் என்பது இதனால் உணர்த்தப்பட்டது.

“இருள் நீங்கி இன்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி
மாசறு காட்சி யவர்க்கு”

“தூஉய்மை என்பது அவாவின்மை” என்னும் திருக்குறட் பகுதிகள் புடைபட வைத்து நோக்குதற்கு உரியன.

ஏழாஞ்சூத்திரம்

யாவையும் சூனியம் சத்தெதிர் ஆதலின்
சத்தே அறியாது அசத்திலது அறியாது
இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா

பொழிப்பும்-கருத்தும்: ச த் தாகிய சிவத்
தின் முன்பு அசத்தாகிய பாசமெல்லாம் எதிர்
நில்லாததினால் அப்பாசத்தைப் பொய்யென்று
கர்த்தா அறியவேண்டுவது இல்லை. அந்தக்
கார்த்தாவை அவர் முன் தோன்றாத சூனிய
மாகிய பாசம் அறியாது, ஆனதினால், இப்போது
பாசத்தையும் சிவத்தையும் அறிவிக்க அறிகிற
அறிவு ஒன்று உண்டாகையால் அதுவே ஆன்மா
வாகிய நீ ஆவாய்.

பொருள் நிலை :

சத்தாகிய சிவத்தின்முன் அசத்தாகிய உல
கம் முனைந்து தோன்றுது; ஞாயிற்றின் ஒளி
முன் விளக்கொளி முனைந்து தோன்றுதன்றோ!
அதுபோல, ஆதலால், சிவம் உலகத்தை நுக
ராது; அஃதாவது, அதுவதுவாய் அழுந்தி
நின்று அதன் தன்மையை ஏற்றுக்கொள்
ளாது.

அசத்தாகிய உலகமும், அறிவில் பொருள்
ஆதலால், சிவத்தை அநுபவியாது.

பின்னர் இவற்றை அறிந்து பயன் உறுவது எது என்னில், ஆன்மாவே இரண்டனையும் அழுந்தி அறிந்து பயன்கொள்ளும். அது சத்து அசத்து என்ற இருதிறனையும் இருதிறனாலும் அறிவதாய், அவ்விரண்டனையுஞ் சார்ந்து அவற்றின்பால் உள்ளதாய் விளங்கும். இஃது அதன் சிறப்பியல்பு.

சத்து - செம்பொருள், எவ்வகை மாறுதலும் எய்தாதது; அசத்து - தோன்றி நின்று மறைவதாகிய மாற்றம் உடையது.

விளக்கம் : பிறப்புநிலையில், ஆன்மா, அசத்தாகிய, முக்குண வடிவில் உள்ள உலகப் பொருள்களை அறிந்து நுகரும்; அந்நுகர்ச்சி தனாகரணங்களாகிய அசத்தால் அதற்கு உளதாவது; அந்நிலையில், ஆன்மா தனாகரணங்களே தான் என உணர்ந்து அவற்றின் மயமாய் இருக்கும்.

வீட்டுநிலையில், இதுபோல, சத்தாகிய சிவத்தை அதன் திருவருளாகிய சத்தாற் கண்டு உணர்ந்து, சத்தாகிய அதன் எண்குணங்களும் தன்பால் மேம்பட்டு விளங்கச் சிவமாய் நிற்கும். இதுபற்றி ஆன்மா என ஒன்றில்லை; சிவமே ஆன்மா என்றல் அடாது.

முன் அசத்தைச் சார்ந்து அசத்தாய்நின்ற ஆன்மா, பின் சத்தைச்சார்ந்து, அசத்தின் நீங்

கிச் சத்தாய் நின்றலின், அது சதசத்து எனப்
படும்.

“சேர்ந்தார்தாமே தானாகச் செயுமவன்”

—திருஞானசம்பந்தர்.

“தம்மையும் நோக்கிக் கண்டு
தகவெனும் வேலியிட்டுச்
செம்மையுள் நிற்பர் ஆகில்
சிவகதி விளையும் அன்றே”

—திருநாவுக்கரசர்.

“அவனிவன் ஆன தவனருளா லல்ல(து)
இவன் அவன் ஆகான் என் றுந்தீபற
என்றும் இவனேயென் றுந்தீபற”

—திருவுந்தியார்.

இவ்வறுபவ வாய்மொழிகள் உடன்வைத்து
நோக்குதற்கு உரியவை.

எட்டாஞ்சூத்திரம்

ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருஷமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்டு
அன்னியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே.

பொழிப்பும் கருத்தும் : ஐந்து வகை
யாய் அந்நிய சாதியாம், புரி வேடரைப்
போல நின்று சுரோத்திராதியாகிய ஐந்து
இந்திரிய அறிவும் உன் அறிவாகிய பசுபோதத்
தைத் தாமாக மயக்கிச் சத்த பரிசு ரூப ரச
கந்தவடிவான ஐம்புலனையும் மெய்யென்று
காட்டி, மலரூபமாய் நின்று, இந்நாள்வரைக்
கும் மயக்கின. நீயும், சிவனாகிய இராசகுமார
னாய் இருந்தும், பிதாவைமறந்து குழந்தைப்
பருவம் போன்ற அபக்குவ மயக்கத்தால் அத்
தாயாகிய திருவருளையும் விட்டுப் பிரிந்து பாச
ஞானமாகிய ஐம்புலரூபமாய், சராயுசம்,
அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சமாகிய நால்
வகையோனிகளில், எழுவகைப்பேதமான
எண்பத்து நான்கு நூராயிரம் தேகபேதத்தான்
மாறிமாறிப் பிறந்திறந்து, காற்றாடி கொள்ளி
வட்டம் போலச் சுற்றித்திரிந்து, அளவில்லாத
துன்பங்களைப் புசித்து அயர்ந்து கிடந்தாய்.
அநாதிதொடுத்து அந்தச் சிவசத்தியான திரு
வருளும், கிணற்றிலே தவறிவிழுந்த பிள்

னையை எடுக்க உடனே கூடவிழுந்த தாய்
 போல, நீ பிறந்து இறந்து சுற்றின இடமெல்
 லாம் கூடதொடர்ந்து திரிந்து, பக்குவப்
 படுத்தி, பிறவி சாகரத்தைவிட்டு எடுத்து
 வந்து பிதாவாகிய கர்த்தாவினிடத்திலே
 கூட்டின ஏதுவினாலே, இப்போது அந்த
 ஞானசக்தி ரூபமாகிய கர்த்தாவும், ஞானசாரி
 யராய் எழுந்தருளியிருந்து, தீட்சாக்கிரமத்தி
 னாலே உன்னைச் சுத்திப்படுத்திச் சிவமாக்கி
 அநுக்கிரகம் பண்ணுகிற ஞானத்தினை நீ உண
 ரும் முறைமையினை இந்தச் சூத்திரம் சொல்
 லத் தொடங்கிற்று என்று அறிவாயாக.

பொருள் நிலை :

முன் முன் பிறவிகளில் பயன் கருதாது
 செய்துவந்த சரியை கிரியா யோகங்களாகிய
 தவமுதிர்ச்சியினால், உயிர்க்குயிராக இருந்து
 உணர்த்திவரும் முதல்வன் ஞானசாரியனாகத்
 தோன்றி மெய்யுணர்வை அளித்தருளுவன். மன்
 னவன் மகன் வேடரிடத்தே தங்கித் தன் பெருந்
 தன்மையை மறந்து வாழ்வது போல, சிவாநந்
 தப் பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்று வாழ்வதற்
 குரிய சிவகுமாரனாகிய உயிர் ஐம்பொறிகள் முத
 லிய தத்துவக் கூட்டங்களுடன் சேர்ந்து, தன்
 பெருந்தன்மையையும் சிவத்தோடு தனக்கு
 உள்ள சம்பந்தத்தையும் அறியாது, பிறப்பிறப்

புட்பட்டு உழலும். இவ்வுண்மையை ஞானசாரி
யன் பக்குவ முதிர்ச்சியுள்ள உயிர்க்கு! உணர்த்தி
யருளுவன். இவ்வுண்மையைக் கேட்டவுடன்,
உயிர் தத்துவக் கூட்டங்களினின்றும் நீங்கி,
முதல்வன் திருவடியில் பிரிப்பின்றி ஒன்றி இன்
புறு நிலையை எய்தும்.

எட்டாஞ்சுத்திரப்பொருள் “ க ற் றீ ண் டு
மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர், மற்
றீண்டு வாரா நெறி” என்னும் திருக்குறளின்
விரிவுரையாக அமைதல் காண்க.

ஒன்பதாஞ்சுத்திரம்

ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
உரத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசம் ஒருவத்
தண்ணிழ லாம்பதி விதியெண்ணும் அஞ்செழுத்தே

பொழிப்புரை: ஊனக் கண்ணாகிய பாச ஞானமும் பாசஞானமும் சிவனை விடயிக்க மாட்டா. சிவஞானத்தினாலே சிவன் உயிர்க்குயிராய் நிற்குந்தன்மை தரிசித்து, தன்வசம் அழிந்து கர்த்தாவின் வசமாய் நிற்கவே கர்த்தாவினுடைய பாதமானது ஆன்மாவுக்குப் பிறவி வெப்பந் தணிக்கும் குளிர்ந்த நிழலாகும். இப்பூமியிலுள்ள வாழ்வும், சுவர்க்க வாழ்வும் மற்றப் பூதபேத யோனிகளின் தோற்றரவுகளும் எல்லாம், பேய்த்தேர் போலப் பொய்யென்று கண்டு நிற்கவே கர்த்தாவினுடைய பாதமானது ஆன்மாவுக்குக் குளிர்ந்த நிழலாக வெளிப்படும். பஞ்சாக் கரத்தை ஆசாரியர் உபதேச விதிப்படிக்குச் சிந்தித்து நிற்கவே அவ்வநுபவம் சலியாது நிலையுறும்.

கருத்துரை: இங்ஙனம் பஞ்சகிருத்தியமும் சருவஞ்சுத்துவமும் உண்டாகவேண்டும் என்ற

கர்ச்சிதம் நீங்கிநின்ற சீடனுக்கு. திருவருளாகிய சிவதரிசனையைப்பண்ணி, அதில் உடன் நிகழ்ச்சியாய் ஆன்மா அடங்கிநின்று சுத்தியாகும் முறைமைக்கு உபாய சாதகத்தை ஒன்பதாம் சூத்திரத்தால் உணர்த்துகிறார்.

பொருள் நிலை :

அசத்தாகிய தத்துவங்களோடு கூடுவதால் உயிர்க்கு உண்டாகும் சுட்டுணர்வு பாசஞானம் எனப்படும். மூன்றுஞ் சூத்திரத்துக் கூறியவாறு, “நான் யார்”? என உயிர் தன் உண்மையை ஆய்ந்துணரின், அது மாயாகாரியமாகிய கருவிகரணங்களின் தொடர்பு நீங்கித் தன் வியாபக நிலையை உணரும்; அவ்வாறு உணரும் நிலையில், பாசம் நீங்கினும் அதன் வாதனை காரணமாகத் தன்னை “நான் பரம் பொருள்” என உணரும். இவ்வுணர்வு பாசஞானம் எனப்படும். பகற் பொழுதில் அளப்பரிய ஆகாயத்தைக் காண வுறும்போது, ஆகாயத்தின் அவ் வளப்பரிய விளக்கம் அதன்கண் கலந்து விளங்கும் ஞாயிற்றின் பேரொளி காரணமாக உளதாதல்போல, பாச நீக்கத்தில் உயிரின் கண் விளங்கும் வியாபகம் முதல்வன் திருவருட் சார்பு பற்றிய விளக்கமாகும் எனத் தெளிந்து, அத்திருவருள் ஒளியில் ‘யான் எனது’ என்னும் செருக்கு அற அடங்கி நிற்பின், அவ்வருளுக்கு முதலாக உள்ள சிவம் பேரின்ப வடிவாய்த் தோன்றி, ஆன்மா

வைத் தன் வயப்படுத்தி இன்பூட்டும். இவ்வாறு திருவருளே கண்ணாகக் காணும் காட்சியே மெய்யுணர்வு அல்லது சிவஞானம் எனப்படும்.

பாசக்கூட்டம் எல்லாம் கானல் நீர்போல் சடுதியில் தோன்றி மறைவன என, அவற்றைத் தனக்கு வேருகக் கண்டு பற்றுச் செய்யாது நிற்ப, அவ்வாறு நிற்கும் உயிரின் அறிவின் கண் திருவருள் ஞானம் பிறவி வெப்பத்திற்குத் தண்ணிய நிழல்போல் வெளிப்படும். பாச ஞானத்தாலும், பசுஞானத்தாலும் பற்ற முடியாத பேரின்ப முதல்வனை அத்திருவருள் ஞானத் தால் தன் அறிவின் கண் ஒருவன் நாடுதல் வேண்டும். இவ்வாறு சிந்தித்துக் காணும் காட்சி சலியாதிருத்தற்பொருட்டு முத்தி பஞ்சாக்கரம் சுத்தமான தமாக எண்ணப்படும்.

ஒன்பதாஞ்சுத்திரப்பொருள் “ ஓர்த்துள் ளம் உள்ள துணரின் ஒருதலையாப்-பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு ” என்னும் திருக்குறளின் விரிவுரையாக அமைதல் காண்க.

பத்தாஞ்சுத்திரம்

அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏக னாகி இறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை இன்றே

பொழிப்பும் - கருத்தும்:- கர்த்தா முன்
பெத்தகாலத்தில் ஆன்மாவோடு ஒன்றாய் நின்
றும் தான் தோன்றாமல் நின்ற முறைமை
போல, இப்போது ஆன்மாவினுடைய முதன்
மையை ஒடுக்கி, சகலமும் தானாய் நிற்குந்
தன்மை தரிசனகொடுத்துப் பிரகாசித்து
நிற்கிற கர்த்தாவே முதன்மையாக, நீ உன்
போதம் தோன்றாமல் அவருடைய பாத
தாமரைக்குள் ஒடுங்கிக் கிடப்பபையே ஆனால்,
உன்னுடைய பாசமெல்லாம் நசித்துப்போம்.

பொருள் நிலை:

பிறப்பு நிலையில், உயிரின் அறிவு செயல்கள்
நிகழும்போது முதல்வனும் உடனாகி நின்றே
அவ்வாறு நிகழுமாறு பணித்து வருகின்றான்;
இங்ஙனம் முதல்வன் உடனிற்பினும், உயிர்
யான் எனது என்னும் செருக்கோடு முயலும்;
அதனால், முதல்வன் தன் இருப்பைச் சிறிதும்
அவ்வுயிர்க்குக்காட்டாது, தான் பின் நின்று,

அதன் வழியிலே அதனைச் செல்லுமாறு விடுகின்றான். உயிர் முதல்வன் உபகாரத்தை மறந்து செய்யும் செயல்களுக்குத் தானேபொறுப்பு ஆதலின், இருவினை அதைப் பற்றுகின்றது.

இங்ஙனம், பிறப்பு நிலையில், முதல்வன் தான் எனத் தன்னைக் காட்டாது உயிரின் செயலில் மறைந்து வந்தாற்போல, முதல்வனிருப்பை உணரும் வீட்டு நிலையில், ஆன்மா தான் என ஒரு முதல் காணப்படாதபடி எல்லாம் முதல்வன் செயலே என்னும்படி அவன் வியாபகத்தில் அடங்கி ஒன்றாகி, அவன் அருளால் அல்லது ஒன்றையும் அறிதலோ செய்தலோ இன்றி அருள் வழி நின்றல்வேண்டும். இங்ஙனம், முதல்வனோடு ஒன்றுதலால் இயற்கை மலம் எனப்படும் ஆணவத்தின் வாதனை பற்றறக்கழியும்; அருள்வழி நின்றலால் அருளே காட்சிப்பட்டு உலகம் காட்சிப்படாது; அதாவது மாயையின் செயல் பற்றறக் கழியும்; ஆதலினால், இருவினைகளும் ஆன்மாவைப் பற்றமாட்டா.

இச்சூத்திரத்தால் குறிக்கப்படும் மெய்யுணர்வுநிலை அருணிலை எனப்படும்.

இச்சூத்திரம் “சார்புணர்ந்து சார்புகெடவொழுகின் மற்றழித்துச்—சார்தரா சார்தருநோய்” என்னும் அருமைத் திருக்குறளை ஒத்தது.

பதினொராஞ்சுத்திரம்

காணும் கண்ணுக்குக் காட்டும் உளம்போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே.

பொழிப்பும் - கருத்தும்:- காணும் காட்சி
உடைய கண்ணுக்கு உள்ளமாகிய ஆன்மா
(கண்ணைக்) காணச் செய்து அதற்கு உரித்தான
விடயத்தைக் கண்டுகொண்டு அந்தக் கண்ணாய்
நிற்பதுபோல, கர்த்தாவும் தன்னை ஆன்மா
வுக்குப் பேரின்பமாய்க் கொடுத்து ஆன்மாவின்
னுடைய தேக போகங்களையெல்லாம் தாம்
ஏற்றுக்கொண்டு அந்த ஆன்மாவாயே நிற்பர்.

பொருள் நிலை:

கண் பொருள்களைக் காணும் இயல்பு உள்
ளது; ஆயினும், உயிரின் அறிவு உடனிருந்து
செலுத்திக் காட்டினால் அன்றி அதற்குக்
காட்சி நிகழாது. ஆதலினால் பொருள்களைக்
கண் காணும்போது உயிரின் உதவியைக்
கொண்டே காணும்.

இவ்வாறே, உயிர் பொருள்களை அறிந்து
அவற்றில் அழுந்திநின்று அநுபவிக்கும் இயல்பு

உள்ளது; ஆயினும், முதல்வன் திருவருள் உடன்கலந்து செலுத்திப் பொருள்களைக் காட்டினால் அன்றி அது பொருள்களைக் காணாது.

மேலும் கண் பொருள்களைக் காணும் போது உயிரின் அறிவு அதற்குப் பொருள்களைக் காட்டித் தானும் காணும்; உயிரின் அறிவுக்குக் காட்சி இல்லையென்றால், கண்ணிற்கும் காட்சி இல்லைதான். இவ்வாறே உயிர் பொருள்களை அறிந்து அநுபவிக்கும் போது, உயிர்க்கு அவ்வநுபவம் நிகழ்தற்பொருட்டு முதல்வன் அவ்வுயிர்க்குப் பொருள்களைக் காட்டித் தானும் அவற்றில் அமுந்தாது காண்பன். இவ்வுபகாரம் முதல்வனால் எல்லாவுயிர்களுக்கும் பிறப்பு, வீடு என்னும் இரு நிலைகளிலும் எஞ்ஞான்றும் செய்யப்படுகின்றது. பிறப்பு நிலையில் உயிர்கள் அசத்தாகிய உலகப் பொருள்களைத் தம் அறிவிச்சை செயல்களால் பற்றி விடயித்து இன்பத் துன்ப மயக்கம் என்னும் மூவகை வேதனைப்படும்; வீட்டுநிலையில் முதல்வனையே தம் அறிவு இச்சை செயல்களுக்கு விடயமாகப்பற்றி அமுந்திப் பேரின் பம் துய்க்கும். தாய்ப்பால் அருந்தும் குழவிக்குத் தாய் அதனை எடுத்து அணைத்துத் தன்னிடம் சுரக்கும் பாலை உண்ணக்கொடுத்து உபகரிப்பதுபோலவே, வீட்டு நிலையில் முதல்வன் உயிர்களுக்கு உபகரிக்கின்றான். இக்கருத்தை

மாணிக்கவாசகர் “தாயாய் முலையைத் தரு
வானே” என அருளிச் செய்துள்ளார்.

இவ்வாறு பிறப்பு வீடு இரண்டினும் முதல்
வன் செய்யும் உபகாரத்தைச் சிவஞானத்தாற்
சிவனைக் காணும் சிவஞானிகள், முன் சூத்திரங்
களாற் கூறியபடி கேட்டுச் சிந்தித்துத்
தெளிந்து, உணர்வர். அவ்வாறு முதல்வன் உப
காரத்தை உண்மையாக உணர்ந்த மெய்யுணர்
வின் பயனாக அவர்களுக்கு இடையறாப்
பேரன்பு கரைகடந்து எழும்; அந்நிலையில்,
அவ்வன்பே இன்பமாய்ச் சிவம் வெளிப்பட
அதன்கண் அழுந்தி அன்பே சிவமாய் அமர்ந்
திருப்பார்.

இதுவே பரமுத்தி நிலையில் ஆன்மா சிவ
மாந்தன்மைப் பேரா இயற்கை பெற்று
வாழும் நிலை. இது சுத்தத்தின் கண்ணிகழும்
அதீத நிலை எனவும், இன்புறு நிலை எனவும்
கூறப்படும்.

பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம்

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலம் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானும் அரன்னைத் தொழுமே *

பொழிப்புரை:- சிவந்த தாமரை மலர்
போன்ற பரமசிவனுடைய பாதத்
திலே ஆன்மாவைக் கூடாதபடி வாதிக்கும்
மும்மலங்களையும் பற்றறக்கமுவி, பாசபெந்
திகளுடைய சங்கத்தையும்விட்டு, சிவபத்தி
மிகுந்த அன்பர்களுடன் கூடிக்கலந்து மயக்க
விகற்பம் அற்று, சிவபோகஞ்ஞெயமே அநுபவித்
துக் கொண்டிருக்கிற சிவஞானிகளையும் பூதி
சாதனவேடங்களையும் சிவாலயங்களையும் பர
மேசுரனே எனக்கண்டு தொழுது வழிபடுவா
யாக.

* 'அரன்கழல் செலுமே' (8) 'என்னும் அஞ்செழுத்தே'
(9) 'அரன்கழல் செலுமே' (11) 'அரன் எனத்தொழுமே'
(12) என்று 'செய்யும்' என்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைமுற்று
நான்கும் படர்க்கையே முன்னிலையாக்கோடல் ஆசிரியர்
கருத்தன்று. சிவம்.

கருத்துரை:- முன் ஆன்மாவை மறைத்து மயக்கி நின்ற ஆணவமலம் அநாதி நித்தியம் ஆனபடியினாலும், மிகுந்த சதுர் அறியாமையை உடையது ஆகையினாலும், ஆன்மாக்களைச் சிவவேடத்துடனே கூடாமல் மறைப்பதே அதற்குக் குணம் ஆகையினாலும், தேகாந்தம் ஆகுமட்டும் திருவருளே தாரகமாய்ப் பிரியாமல் ஓடுங்கி, பாசத்துக்கு இடங்கொடாமல் மிகுந்த பத்தியுடனே, சிவனுக்கு அடிமைத் திறம் தப்பாமல், குரு லிங்க சங்கமம் மூன்றிடத்தினும் வழிபாடு செய்து நிற்கவேண்டும் என்கிறது இச்சூத்திரம்.

பொருள் நிலை:

இன்புறு நிலையைத் தலைப்பட்ட பெருமக்கள், முதல்வன் திருவருளால் உந்தப்பட்டும், அன்றிப் பிராரத்தவாதனை காரணமாகவும் சிற்சில சமயங்களில் அதீத நிலையின் நீங்கி உலக முகப்படுவர். அந்நிலையில் மலவாதனை காரணமாக “யான் எனது” என்னும் செருக்குத் தம் உணர்வில் தோன்றாதபடி ஞானநீரால் வாதனை மாசு கழுவுவர்; தம்மோடு ஒத்த மெய்யன்பரோடு கூடி நிற்பர்; திருக்கோயில்களில் உள்ள திருவுருவங்களையும் திருவேடத்தையும் சிவன் எனவே தெளியக் கண்டு தொழாநிற்பர்.

இச்சூத்திரம் அணைந்தோர் தன்மை எனப்படும் சீவன் முத்தர் இயல்பு கூறுவது. இவ்வியல்பைத் திருஞானசம்பந்தர் முதலிய பெருமக்கள் வாழ்க்கை வரலாறுகளில் காணலாம்.

உங்கள் இஸ்ஸத்தின் தீபம்

இல்லைங்கள் தோறும்
ஒளிபரப்பும் சுடந்
ஏந்திய தீபமெது? - என்றும்
நல்லவர் உள்ளத்தைக்
கொள்ளி கொள்ளும் குறள்
மெய்கண்டான் கண்டதது! - ஒரு
ஞானப் பரிதியது!

செந்தமிழ் நாட்டினில்
முந்திமுந்தி வந்த
சித்திரக் கண்டதெது? - என்றும்
மந்திரத் தீங்குறள்
ஏந்திவரும், உயர்
மெய்கண்டான் கண்டதது! - மனித
வாழ்வின் விளக்கமது!

நாளுக்கு நாள்வரும்
போலிக ளுக்கெலாம்
நாநாசம் போன்றதெது? - என்றும்
சுழலும், செந்தமிழ்நாடும்புகழும், மெய்
கண்டான் கண்டதது! - உங்கள்
இல்லைத்தின் தீபமது!

மெய்கண்டான்

161. செட்டியார் தெரு. கொழும்பு-11.

மெய்கண்டான் பிளாஸ்டிக் டயறிகள்
மெய்கண்டான் பேர்ஸ் டயறிகள்
அழகிய பல அளவுகளில் உள்ளன.

கண்ணையும் கருத்தையும்

ஒருங்காகக் கவரவன.